

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **B. A.**
zastoupen Mgr. Janem Lipavským, advokátem
působícím v advokátní kanceláři PPS advokáti s.r.o., se sídlem Velké
náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. října 2018, č. j. OAM-424/ZA-
ZA04-ZA04-R2-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, přičemž namítl jeho nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Skutečnosti, které vzal v průběhu správního řízení v potaz, totiž nemají oporu ve správním spisu, jsou s ním v rozporu a trpí jinými vadami zákonnosti. Tyto závěry pak žalobce blíže formuloval do následujících žalobních bodů.
3. Správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nedbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Žalovaný dále nezohlednil, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a neumožnil tak žalobci uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. Žalovaný také (kromě dalšího) nerespektoval pokyny, které vyslovil Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 25. 7. 2016, č. j. 29 Az 40/2015-141. V řízení před správním orgánem nebyly taktéž splněny požadavky kvalifikační směrnice 2011/95/ES a směrnice 32/2013/ES. Žalobce namítl, že správní orgán se neseznámil se všemi dokumenty včetně jejich příloh a ty nevyhodnotil. Závěry žalovaného proto neodpovídají podkladům daného případu a důkazům, které byly žalobcem předloženy. Ten podotkl, že v napadeném rozhodnutí byly pouze kopírovány závěry předchozího soudem zrušeného rozhodnutí. Podkladem pro rozhodování žalovaného měly být kromě toho i skutečnosti uvedené žalobcem ve výpovědi ze dne 4. 4. 2016, které ale ten již vyvrátil a které byly zároveň přezkoumány nadepsaným soudem v předchozím řízení. Žalobce avizoval, že takto formulované žalobní body doplní v součinnosti právního zástupce.
4. Dne 12. 2. 2019 byla žaloba doplněna následujícím způsobem. V úvodu byly zopakovány podstatné skutečnosti předchozího řízení ve věci žalobce (vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 29 Az 40/2015). Žalobce doplnil, že se neztotožňuje se závěrem žalovaného, který má za to, že: *„Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo jí rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 11. 2018, tato lhůta v případě žalobce, v níž mohl řádně doplnit svou podanou blanketovou žalobu tak, aby byla projednatelná, uplynula již dne 28. 11. 2018.“* Následně zrekapituloval podstatnou část výše zmíněného zrušujícího rozhodnutí ze dne 25. 7. 2016, č. j. 29 Az 40/2015-141, a shrnul, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem z něho vyplývajícím, což shledal v rozporu s čl. 6, 8 EÚLP a také s § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb.
5. Žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu obav o svůj život v souvislosti s trestním stíháním v Rusku, které shledává jako vykonstruované. Motivem byly také jeho další aktivity, prohlášení a postoje, které jsou směřovány proti Ruské federaci, jejímu zřízení a systému, který dle jeho názoru nezaručuje spravedlnost. Žalobce vnímá podaná obvinění jako nezákonná a porušující jeho práva. V důsledku soudního procesu hrozí jeho umístění do vazby či výkonu trestu, kde může dojít k jeho mučení nebo nelidskému zacházení. Žalobce se cítí být v hledáčku určitých osob z důvodu jeho specializace na rakety země – vzduch a s tím spojenými názory na chování Ruské federace, veřejně dostupnými i na internetových stránkách. Také podnikal v oblasti nákupu drahých kovů. Dodal, že se několik let neúspěšně pokoušel zjistit, z jakého důvodu a jakým orgánem jsou proti němu vedeny kroky.
6. Žalobce se cítí být (a dle svého přesvědčení to i prokázal) příslušným k určité sociální

skupině jakožto bývalý příslušník armády, který hlásá opačné názory, nežli ty oficiálně zastávané státem. Shledal, že i podnikatelé Ruské federace, kterým on je, patří k určité sociální skupině. K této problematice poté doplnil, že: *„Žalobce nepovažuje všechny lidi, kteří si vydělávají na živobytí bezprostředně prací, za určitou sociální skupinu (jako všechny montéry závodu „Škoda“ nebo nájemné dělníky v zemědělství). Z textu správního orgánu vyplývá, že správní orgán řadí podnikání na stejnou pozici jako povolání. Podnikatel není povolání, ale sociální skupina... Společným je pro podnikatele pouze sociální přístup jak k činnosti, tak sociální status, který podnikatele spojuje do určité sociální skupiny.“* Žalovaný se však touto problematikou nezaobíral dostatečně a přiléhavě k jeho situaci. Žalobce uzavřel, že se neobává budoucího pronásledování, ale že je již pronásledován, právě z důvodu své příslušnosti k sociální skupině podnikatelů v Ruské federaci. Správní orgán nemá právo, aby vykládal definici „aktu pronásledování“ volně, nebo jinak, než je to definováno v KS 2011/95/EU. Správní orgán nesplnil požadavky ohledně akceptovaných důkazů jiných dosvědčujících svědků. Žalobce doplnil argumenty migrační legislativy USA, kterou shledal za velice selektivní a přísnější, než tu v Evropské unii a České republice, proto má za to, že by mohla sloužit jako případné vodítko pro posuzování jeho případu. Žalobce v doplnění žaloby konstatoval následující:

- „1. Každý člověk, který se zabývá i tou nejmenší podnikatelskou činností v Rusku, by měl vědět o tom, že v případě „nájezdu“ na něho jakýchkoli zástupců státních struktur, má právo požádat o azyl v USA.*
- 2. Není třeba chodit na meetingy a shánět potvrzení o škodách způsobených protiprávním jednáním moci nebo lidí mocí podporovaných, k získání azylu v USA.*
- 3. Víc než to, není ani třeba, aby takové události již nastaly. Kterýkoli ruský byznysmen/podnikatel může dostat v USA azyl, i když se jen obává, že se stane obětí takového protiprávního jednání.*
- 4. Pokud v souvislosti s vaším podnikáním po vás vymáhají peníze úředníci, vyhrožují vám lidé propojení s mocenskými/silovými orgány, odebírají vám prostory nebo po vás chtějí platit za „ochranu/střechu“ lidé z daňové inspekce a jakožto odpověď na vaše stížnosti policie ještě proti vám zahajuje řízení – to vše se může stát důvodem/základem pro žádost o azyl v USA.*
- 5. Spojené státy jsou toho názoru, že byznysmeni/podnikatelé v Rusku tvoří určitou/zvláštní sociální skupinu, která je vystavena neustálému pronásledování.*
- 6. Pokud dnes vašemu podnikání nic nehrozí, neznamená to, že se o ně nezačne někdo zajímat. Musíte vědět, že proti korupčnímu jednání ruských úředníků a příslušníků silových struktur můžete získat ochranu v USA.“*
7. Podklady, které vzal žalovaný v potaz, ale ve skutečnosti nebyly dostatečně prostudovány, správní orgán je toliko zmínil, bez jakékoliv úvahy. Žalobce doplnil, že: *„nikdy netvrdil, že považuje pronásledování za formu konkurenčního boje, v ekonomickém smyslu této definice.“* Žalobce má za to, že správní orgán porušil článek 4 KS 2011/95/EU, jelikož nebral v úvahu předložené dokumenty, které mají podstatný význam pro rozhodnutí (jejich výčet uveden na stranách 9 -10 doplnění k žalobě ze dne 12. 2. 2019). Tyto dokumenty a důkazy mají totiž bezprostřední vztah k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, potvrzují pronásledování jeho osoby a jeho nezákonnost. Potvrzují tak, že žalobce má zákonné důvody pro získání mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný měl dále nesprávně aplikovat čl. 3 EULP a ustanovení § 14a odst. 2 písm. b), d)

zákonu o azylu. Nezjišťoval dostatečně, zda je pro žalobce v zemi původu bezpečno. V této souvislosti odkázal žalobce na dokumenty Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Komisaře Evropské unie pro lidská práva. Z nich vyplývá, že země původu žalobce není bezpečná. K této problematice měl žalovaný rovněž opomenout dokumenty a závěry z nich vyplývající (doplněné žalobcem), konkrétně se jednalo o:

- zprávu Nilse Muižniekse – Komisaře Rady Evropy pro lidská práva ohledně výsledků návštěvy Ruské federace v období 3.- 12. 4. 2013

- dokument OSN Výbor proti mučení – Závěrečné poznámky k páté periodické zprávě Ruské federace, učiněné Výborem na jeho čtyřicátém devátém zasedání (29. 10. – 23. 11. 2012) Organizace Spojených Národů CAT/C/RUS/CO/5 ¶/HRC/26/32/Add/1 ze dne 13. 4. 2014

- Směrnici 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 „O obecných postupech při poskytování a odebrání mezinárodní ochrany“ - Za účelem splnění D 2013/32/EU ohledně určení bezpečné země původu, je za základní kritérium určeno, zda jsou v praxi v hodnoceném státě používány sankce vůči osobám, které se provinily pronásledováním, mučením, nelidským nebo ponižujícím zacházením.

- dokument nazvaný: „Výbor proti mučení – Závěrečné poznámky k páté periodické zprávě Ruské federace“, učiněné Výborem na jeho čtyřicátém devátém zasedání (29. 10.– 23. 11. 2012) Organizace Spojených Národů CAT/C/RUS/CO/5 Úmluva proti mučení a jinému krutému nelidskému či lidskou důstojnost ponižujícímu zacházení nebo trestání

- zprávu Evropského komisaře pro lidská práva N. Muižniekse

- text „100 ran pendrekem“

- text „*Млаті, тлучоу правіделнэ, але аблізі се пры том*“ ochránce práv Utkin o praxi používání mučení v policejních odděleních

- text „*Поліцста ў Навосібірску поліл затрыманьня водой і паслаў яго на мёртвы*“

- vyprávění občana Ruské federace Tarubarova vydaného Českou republikou do Ruské federace, mimo jiné o jeho mučení a nelidském zacházení v místech odnětí svobody v Ruské federaci.

- podklady „mučení ve věznicích“ (vytrhávání nehtů, bití, rány knihou do hlavy, mučení proudem, znásilňování dřevěnou násadou od lopaty, znásilňování plastovým smetákem, štvání psů na oběť).

- čtyři sdělení o úmrtích uvězněných osob v Moskevské vazební věznici č. 4.

- materiály „*V RF odsouhlasili nepříznivé závěry komisaře EU (Muižniekse) (Příloha žalobce č. 12), o ruském systému soudnictví: „Situace je mnohem horší“*“

- text poselství Prezidenta Ruské federace Federálnímu Shromáždění Ruské federace ze dne 4. 12. 2015.

9. Žalobce také poukázal na to, že určité organizace působící v Ruské federaci jsou označeny za nežádoucí. Jednou z nich je i organizace Freedom House, která se otevřeně vyjadřuje ohledně korupce ve státní správě i v podnikatelské sféře Ruské federace. Upozornil i na Výroční zprávu Human Rights Watch 2015, která se zabývala mimo jiné svobodou projevu. Z výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 – Ruská federace, citoval pasáž ohledně sdělovacích prostředků v jeho vlasti. Shrnul, že: „*Z předložených*

zpráv také vyplývá, že mučení, nelidské a ponižující zacházení v místech odnětí svobody v RF je hromadné a všudypřítomné, a také, že mocenské úřady RF utajují fakta hromadného používání mučení. Na základě přeložených důkazů, nemůže být RF uznána za „bezpečnou zemi původu.“

10. K otázce svého zdravotního stavu doplnil žalobce následující. Byla mu vyoperována štítná žláza, přičemž je do konce svého života závislý na lécích. Má tak za to, že by se mohl stát snadným cílem možného útoku na svojí osobu.
11. Rozhodnutí ohledně vazby v Ruské federaci žalobce považuje za nezákonné a poukázal na několik dle jeho názoru „kontroverzních“ postav vystupujících v celém jeho procesu. Žalobce je toho názoru, že se mu ve vlasti nedostávalo a stále nedostává kvalifikované právní pomoci k ochraně jeho práv a zájmů.
12. Žalobce shledal, že žalovaný se nevypořádal s hrozbou nebezpečí, které mu hrozí při návratu do vlasti. Má za to, že je osobou, které může hrozit diskriminace či znevýhodnění v souvislosti s tím, že zažádal v zahraničí o mezinárodní ochranu. Žalobce má za to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal ihned, co se o této možnosti dozvěděl – i když tomu bylo po pěti letech jeho pobytu v České republice. Jako neznalý místního práva vyhledal právní pomoc až po 16. 10. 2014 (jelikož považoval do té doby svou amnestii udělenou v Ruské federaci za platnou). Stalo se tak tak po útoku na jeho IP adresu. Shrnl, že vzhledem k tomu, že se stal zájmovou osobou a on sám šíří zprávy a své názory (a tím podporuje „nežádoucí organizaci“), nemůže se do země vrátit, aniž by byl v ohrožení svého zdraví či života. Tyto skutečnosti však žalovaný zcela opomněl. Ten neměl ani zohlednit, že za dobu, po kterou žalobce v České republice žije, si zde vytvořil vazby.
13. Žalobce je tak toho názoru, že pokud by byl nucen k návratu do vlasti: „*tak by došlo jednoznačně k porušení mezinárodních závazků, které Česká republika má, a to především Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů, především jejího článku 3 a článku 6.*“ Shrnl, že v případě návratu do vlasti mu hrozí pronásledování pro uplatňování politických práv a svobody ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zák. o azylu a má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (veřejně vyřčených a směřovaných proti Ruské federaci), jak je specifikováno v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V závěru žaloby upozornil na nesoulad legislativy o uprchlících v České republice s normami Evropské unie a také přímo odkázal na normy uvedené ve směrnici 2011/95/EU a 2013/32/EU, kterými se žalovaný neměl řídit. Ten tak neměl brát v potaz nejen právní úpravu dopadající na danou věc, ale zároveň nesplnil požadavky ohledně akceptovaných důkazů jiných dosvědčujících svědků, nedostatečně posoudil příslušnost žalobce v určité sociální skupině – podnikatelů a bývalých vojáků, a věc neposoudil individuálně. K těmto závěrům doplnil žalobce odkazy na judikaturu ESLP, závěry znalců, vědecká doporučení, či stanovisko organizace Amnesty International ČR ke stavu dodržování a ochrany lidských práv v Ruské federaci ze dne 14. 10. 2015.
14. Krajský soud upozorňuje, že jelikož se argumentace žalobce v mnohém několikrát opakovala, aniž by nabízela vždy zcela nový náhled na jím vznesené námítky, shrnl pouze nejdůležitější závěry, které jím byly v doplnění k žalobě uvedeny. Krajský soud rovněž podotýká, že obsah předmětného dokumentu je oběma stranám dobře znám,

proto shledal tuto variantu přehlednější a hospodárnější.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný se k žalobě (před jejím doplněním) vyjádřil dne 4. 12. 2018.
16. Popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí se vznesenými námitkami. Považuje žalobu za nedůvodnou a trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž odkázal na své závěry učiněné v napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že se dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil nebo které vyšly v průběhu správního řízení najevo, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady a objektivní a aktuální informace potřebné pro vydání aktuálního rozhodnutí v předmětné věci. Trvá na tom, že při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nejednal nezákonně, a že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a též v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 7. 2016, sp. zn. 29 Az 40/2015-141, kterým zdejší soud zrušil původní rozhodnutí správního orgánu ze dne 11. 9. 2015, č. j. OAM-424/ZA-ZA04-ZA04-2015.
17. Dále shledal, že žalobní argumentace je toliko obecná, přičemž odkazuje pouze na ustanovení zákona o azylu a správního řádu. Žalovaný má za to, že rozsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a rozsah následného soudního přezkumu. Žalobu ze dne 19. 11. 2018 považuje správní orgán v této podobě za neprojednatelnou a poukázal na to, že pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, musí být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ovšem z důvodu zákonem stanovené zásady koncentrační pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Této zákonné povinnosti však žalobce nedostál.
18. Žalovaný je toho názoru, že k takto obecně formulovaným výtkám, se správní orgán může jen stěží kvalifikovaně vyjádřit, zejména pokud je s odkazem na shora uvedené zřejmé, že v žalobě uplatněné námitky jsou z valné většiny též odtržené od žalobcova případu.
19. Vyhodnotil a uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl, aby soud žalobu odmítl dle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“).

IV. Návrh žalobce na doplnění dokazování

20. Dne 24. 9. 2019 obdržel krajský soud v předmětné věci návrh na doplnění dokazování u nařízeného jednání. Žalobce sdělil, že v obdobném případě občana ruské národnosti a ruské státní příslušnosti, jehož jméno poskytl, byla dne 4. 9. 2019 udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce dovodil, že za této situace by svědčilo udělení této formy mezinárodní ochrany – tzv. doplňkové ochrany i jemu. Požadoval proto, aby zmíněné rozhodnutí ohledně obdobného případu ruského občana bylo založeno do soudního spisu a provedeno při nařízeném jednání jako důkaz.
21. O tomto přípisu byl obeznámen žalovaný, který se vyjádřil následovně. Konstatoval, že dne 4. 9. 2019 žádné osobě, odpovídající shora uvedenému popisu, doplňková ochrana udělena nebyla. Žalovaný rovněž doplnil, že posuzování žádostí o udělení mezinárodní

ochrany jednotlivých žadatelů se řídí mimo jiné zásadou individuálního posuzování každé podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zastává názor, že před samotným posuzováním případu žalobce a osoby, kterou uvedl, měl žalobce konkretizovat jím nastíněné podobnosti a souvislosti daného případu. Rovněž měl poskytnout bližší informace k této osobě, minimálně natolik, aby nevznikly pochybnosti o její totožnosti. Žalovaný poukázal i na citlivost žalobcem požadovaných informací a uzavřel, že žádost žalobce považuje za nadstandardní.

22. Žalobce na toto vyjádření žalovaného reagoval přípisem ze dne 11. 10. 2019, v němž namítl, že žalovaný se omezil pouze na sdělení, že dne 4. 9. 2019 nebyla osobě sděleného jména udělena doplňková ochrana, aniž by se k věci blíže vyjádřil. Žalobce tak požádal zdejší soud, aby opakovaně vyžádal u žalovaného předmětné rozhodnutí ve věci této osoby, jelikož tento postup shledává zcela běžným. Doplnil také, že určité informace o této osobě byly již poskytnuty veřejně na internetových stránkách, jejichž znění připojil. Krajský soud dne 14. 10. 2019 požádal žalovaného o poskytnutí předmětné informace.
23. Z následného vyjádření Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 10. 2019 (založeno v soudním spisu na č. l. 110) vyplynulo, že v Ruské federaci bylo zastaveno trestní stíhání ve věci žalobce [§ 171 odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku Ruské federace a podle § 191 odst. 2 písm. b), c) trestního zákoníku Ruské federace].
24. Dne 29. 10. 2019 dodal žalovaný žalobcem požadované rozhodnutí, z něhož se podává, že osobě sděleného jména byla udělena dne 27. 5. 2019 doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců. Žalovaný též zopakoval, že předmětné informace jsou citlivé a je tak s nimi třeba i zacházet.
25. Nadepsaný soud poté dne 15. 11. 2019 obdržel přípis od Ministerstva spravedlnosti. V něm byla uvedena informace, že na žalobce se vztahuje amnestie vyhlášená rozhodnutím Státní dumy Federálního shromáždění Ruské federace ze dne 2. 7. 2013, č. 2559-6. To vedlo mimo jiné i k zastavení řízení o jeho vydání. Žalovaný se k této skutečnosti vyjádřil přípisem z 19. 11. 2019. Má za to, že ve světle těchto událostí jsou podaná žaloba a rovněž případné udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu nedůvodné.

V. Jednání soudu

26. Při jednání soudu dne 3. 12. 2019 účastníci řízení v podstatě zopakovali významný obsah svých písemných podání.
27. Zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce se mezinárodní ochrany nedomáhá pouze z důvodu svého trestního stíhání. Doplnil, že v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobce se obává svého pronásledování, nelidského zacházení a mučení z důvodu příslušnosti k sociální skupině – podnikatelů v Ruské federaci. Má za to, že tyto skutečnosti dostatečně podložil. Žalovaný dle něj však nevzal v potaz listinné důkazy, a to ani ty, o nichž žalobce konstatoval, že mají bezprostřední vztah s projednávanou věcí. Ty mají zřetelně prokazovat pronásledování jeho osoby. Žalovaný také nevzal v potaz všechny veřejně dostupné informace, které poukazují na používání mučení a krutého zacházení vůči zadrženým osobám v Ruské federaci (tyto informace dopadají i na sociální skupinu tamějších podnikatelů). Zástupce žalobce dodal, že žalobce v rámci doplnění k žalobě poukazoval na několik osob, které jsou zainteresovány v jeho případě a jsou považovány za kontroverzní. Kromě toho zmínil i rozhodnutí o udělení mezinárodní

ochrany osobě, která je dle jeho názoru v obdobném postavení, jako jeho klient, a to zejména v tom smyslu, že je považována za osobu „zájmovou“. Žalovaný měl rozhodovat obdobné případy obdobně. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. K žalobci udělené amnestii jeho zástupce uvedl, že ta byla vyhlášena již v roce 2013. I posléze s ním ale bylo vedeno řízení o jeho vydání do Ruské federace. Tato informace má kromě dalšího potvrdit nezákonnost jeho pronásledování. Zástupce žalobce uzavřel, že je třeba posoudit, jakým způsobem jsou zaručena základní lidská práva a svobody amnestovaným osobám v Ruské federaci a zda jsou tato práva dodržována. S tím se ale žalovaný neměl vůbec vypořádat.

28. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které v jeho rozsahu (27 stran) shledává za dostatečné. K problematice obdobného případu jiného státního příslušníka Ruské federace zdůraznil, že při posuzování udělení mezinárodní ochrany je nutno vycházet ze zásady přísné individualizace každého správního rozhodnutí, o této osobě se navíc žalobce zmínil až po doplnění žaloby.
29. Žalobce k věci sdělil, že poté, co byla věc po rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové vrácena žalovanému k dalšímu řízení, předložil žalovanému doplnění své žádosti o mezinárodní ochranu. Sečetl, že se jednalo se o minimálně 90 stran textu (tyto podklady byly předloženy 1. 12. 2016). Žalobce pokračoval ve svém vyjádření takto: *„Když se mnou v dubnu 2018 byl veden doplňující pohovor, zjistil jsem, že tyto podklady nejsou přeloženy. Pohovorista neznal ani obsah těchto podkladů. Navrhl jsem, že na svoje náklady zajistím překlad všech těchto podkladů do češtiny. V protokole z pohovoru tento můj návrh obsažen není. Tuto skutečnost bych ale v případě potřeby mohl prokázat svým audiozáznamem. Jedná se o 67 minutu 18 sekundu pohovoru, 83 minutu 44 sekundu a o 106 minutu a 4 vteřinu pohovoru. Řekl jsem panu Šípkovi, tedy pohovorstovi, že pokud nezná obsah těch listin, tak že je klidně budu celé číst. On mi na to řekl, že není třeba a sdělil mi, abych mu uvedl pouze nové skutečnosti. V průběhu pohovoru jsem jej opakovaně upozorňoval, že je zřejmé, že nezná obsah mnou předložených listin, protože se například ptal na věci, které byly v uvedených listinách obsaženy. Na tuto skutečnost jsem jej v průběhu pohovoru upozorňoval více jak 10krát. Moje shora uvedené podklady zůstaly i v době rozhodování správního orgánu nepřeloženy. V napadeném rozhodnutí žalovaný nehodnotil v podstatě žádný z bodů, které z mnou předložených podkladů vyplývají, takže vlastně nevím, proč mě k tomu pohovoru volali. Správní orgán například zcela nepřiléhavě argumentoval rozsudkem správního soudu v souvislosti s mým tvrzením o existenci sociální skupiny podnikatelů v Rusku, který se ovšem vztahoval k sociální skupině pracovníků, a to ještě na Ukrajině. V průběhu pohovoru po mě pohovorista požadoval, abych specifikoval znaky sociální skupiny podnikatelů v Rusku. Odpověděl jsem mu, že tuto charakteristiku předkládám právě na 20 listech mé žádosti. Na to mi odpověděl, že nemohu být členem nějaké sociální skupiny, pokud ji nedokážu charakterizovat. Přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí sám odkazuje na judikát správního soudu, z něhož plyne, že žádná charakteristika pojmu sociální skupina neexistuje (5 Azs 156/2004 ze dne 27. 8. 2004, 5 Azs 225/2004 ze dne 24. 2. 2005). Charakteristika sociální skupiny přitom existuje, je uvedena ve směrnici OSN č. HCR/GIP/02/02 ze dne 7. 5. 2002. V bodě 13 této směrnice je jednoznačně uvedeno, že podnikatel je sociální skupina. Všechna tato tvrzení jsou již uvedena v dokumentech, které jsem předložil žalovanému 1. 12. 2016.“*
30. Žalobce poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv (dále také „Úmluva“), který nebyl dle jeho názoru v předmětné věci aplikován. Žalovaný měl dále užít výrazu „nedemokratický stát“. Tento pojem však dle žalobce neexistuje. V tomto

směru bylo odkázáno na doplnění k předmětné žalobě, v němž bylo této problematice věnováno více prostoru. V návaznosti na toto vyjádření žalobce doplnil, že mučení v ruských věznicích je možno označit za masové a systematické, ale pachatelé těchto činů nebývají stíháni. Pokud ano, tak pouze v rámci zneužití svých pravomocí v rámci pracovněprávního vztahu. Toto mučení bývá často spojeno s bitím nebo se sexuálním týráním. Žalovaný měl porušit čl. 5 Úmluvy, jelikož pominul, že rozhodnutí o vazbě vydal místně nepřislušný soud, domovní prohlídka v bytě žalobce měla též probíhat na základě pokynu nepřislušného soudu. Soud vydal rozhodnutí o vazebním stíhání na základě ustanovení zákona, podle kterého nelze obviněného vazebně stíhat. Porušen měl být dle vyjádření žalobce i čl. 6 Úmluvy. Žalobce v tomto směru poukázal na skutečnost, že jeho osobu i osobu, která vůči němu iniciovala trestní stíhání, hájil týž advokát. I další právní zastoupení vůči žalobci bylo problematické. Amnestie, která mu byla udělena, měla vyvolat právní důsledky již v roce 2013. V rozporu s čl. 7 Úmluvy bylo se žalobcem zahájeno trestní stíhání. Konečně se má jednat také o porušení čl. 13 Úmluvy. V rozporu s tímto ustanovením byla žalobci v Rusku odňata možnost soudní ochrany proti rozhodnutím policejních orgánů. Doplnil, že všechny doklady prokazující tuto skutečnost žalovanému předložil a pokládá je nadále za aktuální. To i za situace, kdy byl již amnestován.

31. Zástupce žalobce v závěrečném návrhu opětovně odkázal na obsah doplnění k žalobě, na obsah svého přednesu, jakož i přednesu žalobce, které učinili v průběhu soudního jednání. Odkázal v tomto směru na podklady, které žalobce založil do správního spisu. Dle jeho názoru žalovaný pochybil, jelikož nepostupoval v intencích právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu v této věci. Porušil tak procesní předpisy a nesprávně vyhodnotil skutečnost, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany minimálně ve formě ochrany doplňkové. Zástupce žalobce navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
32. Pověřený pracovník žalovaného shrnul, že výjimečnost daného případu spočívá v tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu svého možného vydání do ciziny v důsledku probíhajícího trestního řízení proti němu. Dále zdůraznil rozdíl mezi předmětem extradičního řízení a řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tyto rozdíly dle jeho názoru správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dobře rozlišil a vymezil, které otázky v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany řešit může a které již nikoliv. K otázce udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu pak konstatoval, že žalobce ve své vlasti nebyl pronásledován pro žádný z azylově relevantních důvodů. Pokud jde o mezinárodní ochranu ve formě tzv. doplňkové ochrany, bylo jím zdůrazněno, že v tomto směru odpadl důvod, pro který by teoreticky mohla být udělena, neboť žalobce byl amnestován. Pověřený pracovník žalovaného proto navrhl zamítnutí žaloby.
33. V reakci na přednes pověřeného pracovníka žalovaného bylo žalobcem doplněno, že si je vědom, že řízení o udělení mezinárodní ochrany a extradiční řízení jsou dvě zcela odlišná řízení. Tento výraz byl použit v souladu s obsahem odůvodnění zrušujícího rozsudku zdejšího soudu z roku 2016. Přitom správní orgán použil při svém rozhodování i dva protokoly z extradičního řízení a rozhodnutí extradičních soudů. Vyjádření žalovaného tedy považuje za protismyslné, v důsledku čehož se neřídil právním názorem vysloveným zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku. Zástupce žalobce přednes ukončil s tím, že právní rozdílnost obou řízení je důvodem k tomu, že pokud byl žalobce amnestován,

neznamená to ještě samo o sobě, že by nemohl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany.

VI. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

34. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Nadepsaný soud vzal v potaz nejen námitky uvedené ve včas podané žalobě ze dne 19. 11. 2018, ale i ty uplatněné v jejím doplnění ze dne 12. 2. 2019. Krajský soud vzal též v úvahu žalobcův návrh na doplnění dokazování ze dne 24. 9. 2019. Lze konstatovat, že žalobce v předmětné žalobě postupoval v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které stanovuje, že žaloba musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2017, č. j. 10 Azs 65/2017 – 49). Krajský soud má za to, že projednávaná žaloba této povinnosti dostála. Byly v ní uvedeny nejen odkazy na konkrétní ustanovení právního předpisu, která měla být žalovaným porušena, rovněž alespoň v obecných rysech byly tyto odkazy spojeny s určitým skutkovým tvrzením, resp. jinak obecný odkaz byl srozumitelně konkretizován na individuální věc. V doplnění žaloby pak žalobce takto vznesené žalobní body rozvedl, tedy pouze rozhojnil svoji žalobní argumentaci. Krajský soud proto nepřisvědčil návrhu žalovaného na odmítnutí žaloby z důvodu, že žalobce uplatnil v žalobě svoje námitky pouze blanketní formou a doplnil ji až po lhůtě pro její podání. Krajský soud shledal, že nedošlo k porušení koncentrační zásady a nebyl důvod, aby se žalobou ve znění jejího doplnění nezabýval věcně. Přistoupil proto k meritornímu projednání věci.
35. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. Krajský soud dodává, že řízení o udělení mezinárodní ochrany tímto představuje výjimku k zásadě, že v řízení o žalobě proti správnímu orgánu přezkoumává soud zákonnost napadeného rozhodnutí ohledně skutkového i právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (ex tunc). Jak vyplynulo z výše uvedeného i vzhledem k judikatuře evropských soudů i českých správních soudů je naopak povinností soudů v těchto řízeních posuzovat skutkový i právní stav věci ex nunc, tedy ke dni vydání rozhodnutí soudu.
36. Z výše uvedeného důvodu musel krajský soud vzít v potaz i sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 15. 11. 2019, z něhož vyplynulo, že žádost ruských orgánů o vydání

žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace byla vzata zpět a ministryně tak řízení o vydání žalobce, dle ustanovení § 97 odst. 5 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, v platném znění, ukončila. Důvodem byla skutečnost, že bylo zastaveno trestní stíhání žalobce pro skutky uvedené v extradiční žádosti [vedené dle ustanovení § 171 odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku Ruské federace a podle § 191 odst. 2 písm. b), c) trestního zákoníku Ruské federace], neboť se na něj vztahuje amnestie vyhlášená rozhodnutím Státní dumy Federálního shromáždění Ruské federace ze dne 2. 7. 2013, č. 2559-6.

37. Dne 5. 5. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Sdělil, že je ruské národnosti a není členem žádné politické strany ani jiné organizace. Žalobce podotkl, že mezi lety 1975 – 1997 byl vojákem z povolání. Nyní podniká. V souvislosti se svou vojenskou profesí pobírá v Ruské federaci vojenský důchod. Svou vlast opustil v červenci 2010, již před tím ale žil mezi lety 2007-2010 střídavě v Ruské federaci, Švýcarsku i České republice. Žalobce v roce 2009 založil na území České republiky dvě společnosti a koupil nemovitost, jejíž přestavbu jezdil z Ruské federace kontrolovat. Po jednom z jeho odjezdů dne 2. 6. 2010 proběhla v jeho bytě v Moskvě domovní prohlídka. Žalobce se následně do vlasti vrátil, ale nikoliv přímo do Moskvy, ale do Rostova, odkud se opět vrátil za několik dní letecky do Prahy. Poté se již do Ruské federace nevracel. Dne 15. 10. 2014 byl vydán příkaz k jeho zadržení. Následující den byl zadržen a dne 17. 10. 2014 byl Městským soudem v Praze propuštěn s podmínkou, že neopustí území České republiky a odevzdá svůj cestovní doklad. Dne 24. 4. 2015 se dle vyjádření žalobce někdo naboural do jeho počítačové sítě – jeho e-mailové schránky. Žalobce tuto skutečnost vyhodnotil jako útok na svou osobu, vše oznámil policii a odjel do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna. Až zde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdil, že předtím se soustavně připravoval na s ním vedená soudní řízení s právníkem, proto požádal o udělení mezinárodní ochrany až dne 5. 5. 2015. Žalobce potvrdil, že dosud o udělení mezinárodní ochrany nikde nepožádal, v České republice pobývá od roku 2009, během pobytu v zahraničí nekontaktoval zastupitelský úřad své vlasti a Česká republika je jeho cílovou destinací. Žalobce dále vypověděl, že je v Ruské federaci stíhán pro porušení §171 a § 191 trestního zákona Ruské federace. V tomto směru doplnil, že podstatou jeho trestního stíhání ve vlasti je jeho podnikání. S tím měl začít mezi lety 2006 – 2007 v Moskvě. Zaměřoval se na nákup a prodej drahých kovů. Ve stejném období pracoval v bance na pozici ředitele oddělení drahých kovů. V roce 2009 odmítl jakožto podnikatel poskytnout potřebné doklady pro klienta. Následně se měl dozvědět, že šlo o významného důstojníka federální bezpečnostní služby (FSB). Poté měly žalobci začít potíže. Odcházeli mu klienti a banky s ním nechtěly spolupracovat. Na konci roku 2009 jeho podnikání zaniklo. Následující rok svou činnost obnovil a opět se mu dařilo. Nepodařilo se mu ale navázat kontakt s nikým z původních spolupracovníků a jeho podnikání opět zaniklo. Po jeho odjezdu do Prahy (obchodní záležitosti) mu bylo sděleno, že dne 2. 6. 2010 proběhla v jeho bytě v Moskvě domovní prohlídka (zde přitom neměl hlášen pobyt, oficiálně byl hlášen v Rostovu). Ta se měla uskutečnit i v bytě jeho dcery. Jeho právník ho poté obeznámil o tom, že dne 2. 6. 2010 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Žalobce má za to, že trestní stíhání bylo vedeno z důvodu „*nevyhovění představitelům FSB*“. Oficiálně byl nařčen z nezákonného podnikání a nezákonného obchodu s drahými kovy. S tím ale žalobce nesouhlasí a tvrdí, že disponuje všemi potřebnými licencemi a dokumenty umožňujícími legální podnikání na území Ruské federace. Žalobce rovněž poukázal na

dle něj nezákonné procesní postupy, kterým měl čelit v průběhu celého trestního stíhání a následného trestního řízení. V jednom rozhovoru s právním zástupcem a jeho doprovodem se měl zmínit o sestřeleném letadle na Ukrajině, a jakožto specialista na rakety země-vzduch vypovědět, k čemu došlo. Dokonce měl vyjádřit myšlenku, že za útok může Ruská federace. Bylo mu řečeno: „že moc mluví“. Nabyt tak dojmu, že z rovněž z důvodu těchto vyjádření může čelit ve vlasti dalším problémům. Na podporu tvrzení o zahájení trestního stíhání v Ruské federaci a extradičního řízení v České republice doložil dokumenty založené ve správním spisu. Součástí spisového materiálu je i informace, kterou poskytl informačnímu portálu „420 OZ“, které se týkají jeho vyjádření k otázce sestřeleného letadla na Ukrajině. Žalobce dále doplnil obsah správního spisu o několik článků týkajících se nátlaku vyšetřovacích orgánů Ruské federace na podnikatelské osoby v zemi. I z tohoto důvodu se proto považuje za příslušníka sociální skupiny – podnikatelé. Je toho názoru, že jím doplněné podklady pro vydání rozhodnutí jsou v souladu s materiály, které obstaral žalovaný.

38. K otázce zdravotního stavu se žalobce vyjádřil v tom směru, že prodělal operaci štítné žlázy a nyní užívá hormonální přípravky. Občas má problémy s horní končetinou.
39. Bylo objasněno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany kvůli odůvodněným obavám o život v souvislosti s trestním stíháním v Ruské federaci. To považuje za nezákonné a má za to, že by byl po uvěznění mučen a bude s ním nelidsky zacházeno. Žalovaný si zajistil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2015, č. j. Nt 416/2014, kterým bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání žalobce do Ruské federace k trestnímu stíhání. Dne 11. 9. 2015 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-424/ZA-ZA04-2015 (nabylo právní moci dne 29. 9. 2015), kterým nebyla žalobci mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem udělena. Žalobce napadl toho rozhodnutí žalobou u zdejšího soudu. Dne 25. 7. 2016 bylo napadené rozhodnutí zrušeno rozsudkem č. j. 29 Az 40/2015-141. Soud zastal názor, že vzhledem k rozsáhlé materii žalobcem doložených materiálů nemůže suplovat činnost správních orgánů, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud se rovněž v citovaném rozsudku vyjádřil v tom smyslu, že si je vědom, že mu nepřísluší posuzovat skutečnosti trestní věci, pro kterou je žalobce žádán do země původu a podotkl, že extradiční řízení a řízení o udělení mezinárodní ochrany jsou řízení odlišná. Žalovaný se však měl více zabírat určitými skutkovými okolnostmi, byť trestního charakteru, které ale v celkovém konceptu mají vliv na azylový příběh žalobce (například proběhlá amnestie).
40. Žalovaný přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, který doplnil předmětnou žádost o dalších 93 stran ruský psaného textu. Vzhledem k tomu, že žalobce z materiálu opakovaně citoval a toto doplnění shrnuje dle žalobce všechny jím doposud doložené skutečnosti, žalovaný nepřistoupil na překlad tohoto doplnění.
41. Se žalobcem byl dále dne 16. 4. 2018 proveden pohovor v ruském jazyce. Ten potvrdil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se týká jeho pronásledování jakožto člena sociální skupiny podnikatelů v Ruské federaci a sociální skupiny bývalých příslušníků armády. Sociální skupina podnikatelů je dle jeho názoru široká, lidé v ní jsou různorodí, může tam být oligarcha i někdo, kdo například peče chleba. Žalobce na dotaz žalovaného odvětil, že své členství v sociální skupině bývalých příslušníků armády mohlo rovněž přispět k zahájení trestního stíhání vůči jeho osobě, jelikož má informace, že i tyto osoby

jsou vystaveny pronásledování. Náleží sem osoby s profesionálními znalostmi, které spojují i jejich profesní návyky. Má za to, že právě jím sdělené informace o sestřelení ukrajinského letadla mohou mít také na jeho pronásledování vliv. V dalším odkázal na text, který doložil. Opětovně poukazoval na údajná procesní pochybení orgánů činných v trestním řízení v Ruské federaci a vyjádřil se i k povaze svého podnikání. To shledává za legální. Žalobce podotkl, že znovu žádal o zastavení trestního stíhání na základě jemu udělené amnestie, ale dosud to zastaveno nebylo. Žalobce vyličil, že v Ruské federaci se stává, že lidé nejsou obviněni z toho, co skutečně udělali, ale z toho, co se jim připisuje. Žalobce potvrdil, že jeho zdravotní stav je neměnný.

42. Zástupce žalobce danou problematiku shrnul a uzavřel, že obava z pronásledování trvá, jelikož existuje rozhodnutí o vydání žalobce v rámci extradice vedené v České republice. Přes popsání procesní pochybení v Ruské federaci také nebylo zastaveno trestní stíhání v Ruské federaci, i když byla žalobci udělena amnestie v roce 2013. V případě neudělení mezinárodní ochrany se žalobce obává o svůj život, pokud by byl umístěn v Ruské federaci do zajišťovacího zařízení. Má za to, že ho pronásleduje tzv. ruský systém. Žalovaný obdržel od žalobce ještě další tři doplnění žádosti o mezinárodní ochranu, která se věnovala nastíněné problematice.
43. Krajský soud doplňuje, že celý procesní postup včetně několika výpovědí samotného žalobce je zachycen ve správním spisu a představuje jeho významnou část. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby ji opisoval v úplnosti a v podrobnostech tak odkazuje na obsah protokolů o jeho výpovědi a dalších materiálů založených ve správním i soudním spisu. Ostatně, oběma stranám sporu jsou podklady tam založené dobře známy, a není proto nezbytné je znovu opakovat.
44. Žalovaný v průběhu správního řízení vycházel především z výpovědi samotného žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Vycházel také z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2015, č. j. Nt 416/2014, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2015, č. j. 14 To 47/2015, usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2016 IV. ÚS 422/16, Informace OAMP Ruská federace, Vězeňství, ze dne 25. 6. 2018, Informace OAMP, Ruská federace, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 7. 2018, Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Rusko, leden 2018, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Ruská federace, ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2017, Údaje o zemi, Ruská federace. Všechny zmíněné dokumenty jsou součástí správního spisu a žalobce měl dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu možnost se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobce si pořídil kopie předmětných materiálů a sdělil, že potřebuje čas, aby se s předmětnými dokumenty seznámil. Proti zdrojům neměl připomínek, ale chtěl se více seznámit s obsahem samotných listin. Po prostudování všech listin (včetně těch, které si žalobce ofotil dodatečně) vyslovil žalobce námitky procesního charakteru. Je toho názoru, že mu nebyly v den seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí předloženy všechny listiny, že nebyl obeznámen o tom, jaké listiny budou použity v jeho prospěch a nerozumí tomu, proč správní orgán vychází i z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2015, č. j. Nt 416/2014, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2015, č. j. 14 To 47/2015 a usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2016 IV. ÚS 422/16. Má za to, že Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 25. 7. 2016, č. j. 29 Az 40/2015-141

vymezil, že extradiční řízení se netýká řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce postrádal další dokumenty, které by mohly být ku prospěchu v dané věci, například Směrnici 2011/95/EU.

45. Na závěr je třeba zopakovat, že z vyjádření Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 10. 2019 vyplynulo, že v Ruské federaci bylo zastaveno trestní stíhání ve věci žalobce [§ 171 odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku Ruské federace a podle § 191 odst. 2 písm. b), c) trestního zákoníku Ruské federace]. Nadepsaný soud rovněž disponuje přípisem od Ministerstva spravedlnosti ze dne 15. 11. 2019. V něm je uvedeno, že na žalobce se vztahuje amnestie vyhlášená rozhodnutím Státní dumy Federálního shromáždění Ruské federace ze dne 2. 7. 2013, č. 2559-6. Tato skutečnost vedla k zastavení řízení o vydání žalobce. Krajský soud opakuje, že z důvodů shora uvedených i tyto skutečnosti musel vzít v potaz, jakožto zásadní změnu skutkových okolností v azylovém příběhu žalobce.
46. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
47. Krajský soud konstatuje, že podstata důvodů, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, vycházela z jeho obavy z vydání do Ruské federace, z možného následného pobytu ve vazební věznici, z průběhu trestního řízení, případně z následného výkonu trestu odnětí svobody. Jádrem žalobní argumentace žalobce bylo to, že trestní řízení je vůči němu vedeno z důvodu, že je příslušník sociální skupiny podnikatelů Ruské federace a sociální skupiny bývalých příslušníků armády.
48. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
49. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Krajský soud upozorňuje, že ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Práva, která jsou tak § 12 písm. a) zákona o azylu chráněna jsou politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval a krajský soud s ním v tomto ohledu souhlasí, že žalobce v průběhu správního řízení ale neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
50. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně popsal, že nebyl členem žádné politické strany či organizace, ani zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ruské federace s touto problematikou vůbec nespojoval.

51. Krajský soud k námitce žalobce, že se žalovaný neměl přezkoumatelným způsobem vypořádat s otázkou existence jeho odůvodněného strachu z pronásledování v zemi původu v souvislosti s jeho příslušností k určité sociální skupině – skupině bývalých příslušníků armády a skupině podnikatelů, uvádí následující.
52. V souvislosti s touto problematikou úvodem odkazuje předně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, v němž je sociální skupina vymezena takto: *„Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotýčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“* Aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování, musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny i další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, nemožnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu.
53. Je přitom zcela zřetelné, že minimálně podmínka příčinné souvislosti mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině nebyla v posuzované věci naplněna. Krajský soud by pro úplnost poukázal i na čl. 3 Úmluvy, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobce připisoval své potíže nejprve příslušnosti k sociální skupině bývalých příslušníků armády. Z jeho výpovědi vyplynulo, že vojákem z povolání byl mezi lety 1975-1997. Žalobce v průběhu správního řízení ani řízení soudního neuváděl, že by k odchodu z armády byl jakkoliv donucen. O tom, že ze svého členství v armádě čerpá spíše benefity svědčí i fakt, že aktuálně v souvislosti se svou vojenskou profesí pobírá v Ruské federaci bez jakýchkoliv problémů vojenský důchod (jak žalobce sám sdělil v pohovoru ze dne 5. 5. 2015). Krajský soud nerozporuje, že osoby, které lze řadit do této sociální skupiny mohou v některých konkrétních případech čelit pronásledování ze strany státních orgánů Ruské federace, po celkovém zhodnocení výpovědi žalobce ale nebylo poukázáno na žádnou indicii, která by prokazovala, že právě on by v této souvislosti čelil určité hrozbě. V tomto směru krajský soud odkazuje i na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 6. 2005, č. j. 5 Azs 98/2005 – 74, které zní: *„příslušnost k sociální skupině se stává důvodem pronásledování ve smyslu zákona o azylu jen tehdy, když její politická názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jejích členů nebo samotná její existence jsou považovány za překážku politice vlády nebo když taková skupina není považována za loajální vůči státu či její exekutivě. Takovou sociální skupinu tedy netvoří ti, kteří sami ze své vůle opustili zaměstnání v armádě. Proto by ani takto doplněný důvod žádosti o azyl nemohl v azylovém řízení obstát jako důvod pro udělení azylu dle azylového zákona.“*

54. Ani žalobcem údajně vyjádřené informace ohledně ukrajinského letadla nemohou ve světle výše uvedených skutečností obstát. Žalobce neprokázal dlouhodobost a intenzitu potíží spojenou právě s tímto výrokem, dlužno dodat, že i on sám v rozhovoru se žalovaným uváděl, že po vyjádření této informace jeho právníkovi mu jím bylo pouze bez dalšího sděleno, že „moc mluví“. Po sdělení této informace se mu nikdo neozval, naopak to byl právě žalobce, který se snažil tuto osobu kontaktovat. Ostatně z údajů poskytnutých žalobcem nevyplynulo, že by prozradil jakékoliv tajné informace, takové ani neměl a nemohl mít s ohledem na dobu, která uplynula od jeho odchodu z armády, k dispozici. Jednalo se spíše o vyjádření jeho názoru na celý incident, který podpořil svými znalostmi vyplývajícími z jeho bývalé pracovní specializace. Shodné závěry je možno učinit i ohledně dalších informací, které měl dle svých slov žalobce poskytnout. Dlužno totiž dodat, že pouhým založením informací do správního spisu nelze naznat, že jsou žalobcem „informace šířeny“, jak se ten mylně domnívá. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce nebyl pronásledován jako příslušník sociální skupiny bývalých příslušníků armády.
55. Co se týče problémů, jímž má žalobce čelit jakožto člen sociální skupiny podnikatelů v Ruské federaci, ani v tomto případě nebyla prokázána spojitost s cíleným pronásledováním žalobce ze strany státních orgánů. O tom mimo jiné svědčí i zpětvzetí žádosti o vydání žalobce zpět do Ruské federace, udělená amnestie a zastavení trestního stíhání vůči žalobci. Z nastíněného skutkového stavu nelze zcela naznat, kdo měl žalobci vyhrožovat. Žalobce vypověděl, že v rámci své podnikatelské činnosti odmítl žádost osoby důstojníka federální bezpečnostní služby (FSB) o dokumenty a následně se mu v rámci podnikání přestalo dařit, což vedlo k tomu, že podnikání zaniklo. Poté se ale žalobci podařilo činnost obnovit, tedy žádný ze státních orgánů mu nebránil, aby v podnikatelské činnosti pokračoval. V roce 2010 bylo žalobci někým vyhrožováno. Žalobce neví přesně kým, pouze hypoteticky dovozuje, že se mohlo jednat o předmětného důstojníka. Žalobce má za to, že takto jedná v rámci tzv. konkurenčního boje v oblasti obchodu s drahými kovy. O pronásledování ze strany státních orgánů tedy nemohlo být řeči.
56. Krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který se touto problematikou již v minulosti opakovaně zabýval. Dospěl přitom k závěru, že: „*má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani podle § 12 zákona o azylu, ani podle § 14 citovaného zákona.*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. listopadu 2019, č. j. 2 Azs 154/2019 – 35). Rovněž lze odkázat na rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 – 53, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ Přestože je tak nutno dát žalobci za pravdu v tom, že udělená amnestie sama o sobě nepředstavuje překážku pro to, aby žalobci mohla být udělena mezinárodní ochrana, nutno říci, že posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti o její udělení významně ovlivnila. Minimálně rovněž v tom, že žalobce se v případě navrácení do vlasti může obrátit na ruské policejní orgány a s nimi svou situaci řešit, jelikož, jak vyplynulo z materiálu Informace OAMP, Ruská federace, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze

dne 20. 7. 2018,; „obecně nedochází k efektivnímu stíhání pachatelů mučení z řad bezpečnostních složek, ve většině případů jsou pachatelé stíháni spíše za překročení pravomocí nebo za užití nepřiměřené síly.“ Z toho lze dovodit, že pokud žalobci skutečně bylo vyhrožováno ze strany důstojníka federální bezpečnostní služby (FSB), byla jím překročena jeho pravomoc a je zde možnost se domoci ochrany jinými orgány tomu příslušnými. Z výpovědi žalobce v soudním řízení vyplývá, že ten se dosud na ruské policejní orgány v tomto směru oficiálně neobrátil.

57. Krajský soud v tomto ohledu uzavírá, že Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře pojmem „sociální skupina“ zabýval opakovaně (viz např. rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003-48, ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, č. 364/2004, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49). V podmínkách projednávané věci však nelze dospět k závěru, že by žalobce jako podnikatel byl součástí tzv. sociální skupiny podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. v postavení, kvůli kterému je pronásledován ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Na okolnosti projednávané věci lze pak částečně vztáhnout i závěry judikatury, podle níž: „žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice.“ (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003-60, obdobně rovněž rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 449/2004-41).
58. Krajský soud podotýká, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Azyl je proto třeba chápat jako specifický institut mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Tak tomu ale v případě žalobce a jeho namítaným problémům v podnikatelské sféře nebylo. Úsudku žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, nelze nic vytknout.
59. Stejně závěry lze učinit i ohledně neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Udělení azylu dle § 13 zákona o azylu nepřicházelo s ohledem na zjištěný skutkový stav vůbec v úvahu.
60. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě není žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu, proto na něj toto ustanovení nedopadá. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobce vznesl námitky pouze v tom směru, že ocitoval příslušné ustanovení. Svou argumentaci v tomto směru dále nerozvíjel.
61. Totéž platí i pro ustanovení § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Ani v tomto případě žalobce kromě obecného odkazu na citované ustanovení ničeho nenamítal.
62. K otázce posuzování humanitárního azylu tak krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou

správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

63. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
64. Pokud jde o tzv. humanitární azyl udělovaný dle § 14 zákona o azylu, důvody, pro které nelze žalobci humanitární azyl udělit byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaným podrobně popsány a krajský soud proti nim nemá výhrad. Žalovaný se věnoval rodinné, sociální i ekonomické situaci žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Krajský soud má ve shodě se žalovaným za to, že žalobce v průběhu správního řízení a ani v řízení soudním neuváděl žádné závažné zdravotní obtíže takového rázu, z důvodu kterých by byl pobyt na území České republiky nevyhnutelný. Z údajů, které uvádí Informace mezinárodní organizace pro migraci IOM - Údaje o zemi, Ruská federace, jsou zdravotnické služby poskytovány státem a soukromými zdravotními zařízeními. Občané Ruské federace tak mají zdravotní služby bezplatné, a to v rámci systému povinného zdravotního pojištění. Žalobce v tomto směru ani žádné závažné zdravotní potíže neuváděl, v průběhu správního řízení se dokonce vyjádřil, že *„zdravotní stav je odpovídající jeho věku“*. Krajský soud se tak ztotožňuje se závěry žalovaného, který neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo *„nehumánní“* azyl neposkytnout.
65. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
66. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle

odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

67. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden na str. 23-24 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální nejen v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale i dnes. Krajský soud bral v potaz i další materiály, které žalobce předložil soudu v souvislosti s doplněním předmětné žaloby (všechny založeny v soudním spisu).
68. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Úmluvy, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně vyhodnotil správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu.
69. Žalobcem popisované problémy nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Podstata důvodů, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany (jak již bylo uvedeno výše) vycházela z jeho obavy z vydání do Ruské federace, z jeho pobytu ve věznici a případně z následného výkonu trestu odnětí svobody. Vzhledem k aktuální situaci žalobce, kdy trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu aplikace amnestie z roku 2013, lze ale uzavřít, že veškeré jeho obavy týkající se této problematiky zmizely. Žalobce sice zastává názor, že jím předložené podklady a argumenty jsou aktuální a platné i za uvedené změny skutkové situace. Neupřesnil již ovšem, proč by tomu tak mělo být. S těmito jeho názory se tak krajský soud nemůže ztotožnit.
70. V průběhu jednání před krajským soudem pak žalobce nepřišel s žádnými konkrétními tvrzeními, že by mu po uvedené amnestii mělo v Ruské federaci hrozit nebezpečí jiného trestního stíhání nebo dokonce uvěznění. U trestu smrti nemůže být vůbec řeč. Veškerá argumentace v tomto směru uplatněná žalobcem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany tak pozbyla své relevance.
71. Pokud by se žalobce rozhodl na základě shora uvedené skutkové změny uplatňovat i jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, mohl (a musel) by tak učinit až spolu s případnou novou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, po ukončení řízení o nyní přezkoumávané věci. V tomto řízení již nelze v tomto směru vznášet jiné důvody pro její udělení.
72. Za tohoto skutkového stavu je zcela nepřiléhavý i odkaz žalobce na případ jiného žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Ten byl rovněž příslušníkem Ruské federace, ale na rozdíl od žalobce mu doplňková ochrana, ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu,

udělena byla. Krajský soud je v prvé řadě toho názoru, že důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany je třeba posuzovat striktně individuálně, neboť namítaná podobnost skutkových situací je mnohdy pouze zdánlivá a bez znalosti obsahu příslušných správních spisů ji ani není možné relevantně posoudit. Případ uvedené osoby ale již poté, co byl žalobce v zemi původu amnestován a bylo zastaveno trestní stíhání v jeho věci, nevykazuje po skutkové stránce znaky podobnosti s případem žalobce zcela zřetelně. Uvedená námitka žalobce tak pozbyla relevanci a soud tak ztratil důvod, aby podklady, které si v souvislosti s tím v průběhu soudního řízení od žalovaného vyžádal, prováděl jako důkaz, neboť by to bylo zcela nadbytečné.

73. Krajský soud uzavírá, že aktuálně žalobce nečelí žádnému potencionálnímu riziku, které by mu hrozilo ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
74. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Ruské federaci ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
75. Souhlasit musí krajský soud i se závěrem žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
76. Konečně krajský nemůže žalobci přisvědčit v jeho tvrzení, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními názory vyslovenými zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 25. 7. 2016, č. j. 29 Az 40/2015-141. Naopak má za to, že žalobce si závěry tam uvedené vyložil zcela mylně. Soudem nebylo potvrzeno, že by žalobce náležel k sociální skupině podnikatelů v Ruské federaci, resp. že by tato sociální skupina byla v této zemi an block pronásledována. Krajský soud pouze uložil povinnost žalovanému, aby se touto otázkou podrobněji zabýval ve světle žalobcových tvrzení a předložených podkladů. Soud je toho názoru, že žalovaný se po vrácení věci k dalšímu řízení těmito pokyny řídil. Pokud jde o problematiku podkladů předložených soudem a jejich případnými překlady, tou se žalovaný podrobně zabýval na stranách 21 až 22 napadeného rozhodnutí. K tomuto postupu a jeho závěrům nemá krajský soud zásadnějších výhrad.
77. Žalovaný ve správním řízení vyhodnotil zcela správně problematiku souběhu řízení extradičního a řízení o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako námitku, že žalobce lze v Ruské federaci zařadit do sociální skupiny podnikatelů, resp. že je tato sociální skupina pronásledována ve smyslu zákona o azylu či ve smyslu žalobcem citovaných norem evropského práva i mezinárodních úmluv. Tyto závěry lze vztáhnout i na námitku týkající se sociální skupiny bývalých příslušníků ruské armády.
78. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
79. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je

právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Tyto však nebyly žalobcem naplněny.

80. Žalobci na základě výše uvedeného nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany v zemi jeho původu za tohoto skutkového stavu neúplně či nedostatečně, či že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Krajský soud se na základě všech nastolených skutečností musí ztotožnit se závěry žalovaného, který nejen neshledal zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale ani ve formě tzv. doplňkové ochrany. Tyto závěry učinil krajský soud i s ohledem na již několikrát zmiňované nové okolnosti případu, tedy že po amnestii žalobce v Ruské federaci podstatná většina jeho důvodů, pro které o udělení některé z forem mezinárodní ochrany žádal, zcela ztratila svoji relevanci, jelikož se postavení žalobce oproti době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, výrazným způsobem zlepšilo. Za takto nastolené situace by bylo zcela nadbytečné srovnávat český právní řád a právní řád Spojených států amerických ohledně úpravy azylové problematiky, jak navrhoval žalobce.
81. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

82. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. prosince 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce